

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa D. S.A. w likwidacji z siedzibą w W.
przeciwko [...] "P." S.A. z siedzibą w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 kwietnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 3 grudnia 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W skardze kasacyjnej pozwanego jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania sformułowano występowanie na tle tej sprawy dwóch istotnych zagadnień prawnych. Pierwsze jest tożsame z omówionym jako drugie zagadnienie w sprawie I CSK 406/13, zbędne jest zatem powtarzanie w tym miejscu tych samych uwag – nie uzasadnia ono przyjęcia skargi do rozpoznania. Drugie zagadnienie prawne dotyczy konsekwencji prawnych dokonania zapłaty cudzego długu omyłkowo, w przeświadczeniu, że płaci się własny dług. Rzeczywiście na tym tle istnieją istotne teoretyczne wątpliwości, które skarżący przedstawił obszernie w skardze kasacyjnej. Problem nie jest jednoznaczny i abstrakcyjnie uzasadniałby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jednakże nie uzasadnia tego w tej sprawie, ponieważ na tle istniejącego w niej stanu faktycznego problem nie powstaje. Mianowicie, choć rzeczywiście poprzednik prawny powoda płacił osobie trzeciej za korzystanie z praw przez pozwanego, a obowiązek zapłaty ciążył na pozwanym, to jednak powód nie czynił tego omyłkowo, ale celowo za dłużnika (pozwanego), a wówczas wierzyciel nawet nie miał możliwości odmowy przyjęcia takiego świadczenia (art. 356 § 2 k.c.). Podstawą świadczenia było bowiem porozumienie poprzednika prawnego powoda z poprzednikiem prawnym pozwanego, zgodnie z którym to poprzednik prawny powoda miał płacić i refakturować to na poprzednika prawnego pozwanego, był zatem jakby pośrednikiem w płatności. W konsekwencji zatem, choć pozwany oszczędzał na tych płatnościach, to jednak zarazem zwiększały się o taką samą wysokość jego pasywa, gdyż winien był te kwoty powodowi. Podsumowując, w świetle ustalonego w tej sprawie stanu faktycznego przez sądy *meriti*, które to ustalenie wiąże Sąd Najwyższy i nie może być kwestionowane w postępowaniu kasacyjnym, drugie ze wskazanych w skardze kasacyjnej istotnych zagadnień prawnych, choć rzeczywiście budzące wątpliwości

w doktrynie, nie powstaje na tle tej sprawy, zatem nie uzasadnia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

[aw]

jw